

Áfonya a kis boszorkány

Most elmesélek egy történetet egy eldugott kis völgyről a semmi közepén és egy kis boszorkáról, aki megmentette az egész erdőt a sötétségtől.

Az őszi beköszöntével minden tündér, manó, törpe, állat és mesebeli lény a hatalmas varázserdőben a nagy téli ünnepre készülődött. Ez az ünnep nagyon fontos volt, hiszen a december utolsó éjszakáján, amikor felragyog, a hold utolsó sugara a varázskékkő magába gyűjti az erejét, hogy az itt élő lényeket megóvja és elrejtse azok elől, akik ártanak nekik, ám ha az ékkő nem tudja magába gyűjteni a varázslatot, akkor nagy sötétség köszönt az erdőre és lényeire.

A manók virágcsokrokat készítettek, amelyeket gondosan elhelyeztek az asztalokra, az óriások a fát díszítették, hatalmas fenyőfa volt dinnye nagyságú aranygömbökkel és különböző kézzel készített díszekkel, amit az erdei iskolában készítettek az oda járó kis lények, állatok.

A tündérek már régen őszi színekbe öltöztették az erdőt most pedig a különböző fagyvarázslatokkal próbálkoztak, hogy még szebb lehessen az ünnep. A jó varázslók pedig az ételeken gondolkodtak, hogy milyen varázslattal lehetne elkészíteni a legfinomabb és legszebb tortákat, húsokat. Mindenki készülődött kivéve egy gonosz boszorkányt az erdő mélyén, aki minden percben azon töprengett, hogy átkozhatná el az ékkövet, hogy a sötétség visszatérhessen és ő uralja a varázserdőt.

Amikor rádöbbsent, hogy egyszerűbb a megoldás, mint gondolta árruhát öltött és elindult a nagy készülődés felé. Gyors léptekkel haladt, hogy még sötétedés előtt odaérjen a kőhöz, amikor odaért elsötétült az ég minden lény megijedt és a fenyőfa előtt álló kis asztalhoz húzódott ahol a csodaszép kék színű varázskő ragyogott egyszer csak feltámadt a szél és megjelent a gonosz boszorkány, majd elmondta a varázsigét és a kő darabjaira tört a kő fénye elhalványult és teljesen eltűnt. A boszorkány ezután sarkon fordult és elment arra várva, hogy övé legyen a hatalom.

Az erdő lakói annyira megijedtek, hogy viasszaladtak a házaikba és bezárkóztak. A varázsserejű lakók közül egy- egy bátrabb a tanácsterembe rohant, hogy megvitassák, mit kellene tenniük. Egy mágus azt mondta: talán van rá valami varázslat, hogy a kő olyan legyen, mint régen. Erre egy törpe azt mondta: nem hiszem, hogy van ilyen, de talán van még egy ékkő valahol. Így vitatkoztak egymással talán azért is történhetett az, hogy nem vették észre, hogy egy kíváncsi kis boszorkány, akit úgy hívtak, hogy Áfonya beszökött a megbeszélésre és elbújt az ajtó mögött.

Áfonya egyik gondolatot sem tartotta használható ötletnek, kivéve azt, amikor egy öreg sárkány azt mondta, hogy, van valahol az erdőben egy térkép, egy varázs térkép, ami az arra méltóaknak megmutatja az utat egy ládához, amiben van valami, ami segíthet rajtuk. De ezt senki sem hitte el vagy nem akarták elhinni neki ezért ezzel nem is törődött senki kivéve Áfonya.

A kis boszorkány hazaszaladt és elővett egy régi poros könyvet a padlásról a betűk már nagyon kopottak voltak és oldalanként el is volt szakadva a könyv, de Áfonya nem is törődött ezzel belelapozott és olvasni kezdte a könyvet. Amikor a végére ért tudta, hogy igaz az amit a sárkány mondott.

Pakolni kezdett a táskájába mindenféle holmit tudta, hogy sietni kell, mert nincs sok ideje megkeresni azt a valamit vagy, valakit amiről vagy akiről a könyvben olvasott. A könyvet még egyszer átlapozta nem hagyott e ki valami fontos dolgot, ahogy lapozgatta észrevett egy kulcslyukat, odaszaladt a párnájához és elővett egy nyakláncot, amin egy kulcs volt, már nem is tudta mikor kapta vagy találta csak annyit tudott, hogy ez lesz az a kulcs. Megfogta a könyvet és belerakta a kulcsot lassan elfordította, amikor a könyv kiesett a kezéből és ragyogni kezdett mikor már nem fénylett meglátta benne a térképet, felkapta a könyvet és kiszaladt a házból, elindult az erdőbe a térkép szerint.

Áfonya már pár órája gyalogolt, amikor meglátta a szakadékot, amit a térkép is mutatott. Nem tudta mit tegyen látta, hogy lehetetlen lenne megkerülni ezért leült és elkezdte forgatni a könyvet lapozgatta olvasgatta, de csak annyit tudott kiolvasni a könyv elmosódott kopottas írásából hogy „nem minden az, aminek látszik”. Nem értette Áfonya mit is jelenthet, amikor észrevette, hogy pár szarvas szalad a szakadék felé, nagyon megijedt, hogy lezuhannak, de semmi baj nem történt, mert a szarvasok úgy keltek át a szakadékon mintha nem is lenne ott szakadék.

Áfonya gondolkodott egy darabig majd felállt a fa tövéből odasétált a szakadék széléhez behuntya a szemét és tett egy lépést előre nem történt semmi Ki nyitotta a szemét és látta, hogy nem történik semmi, ekkor értette meg amit olvasott a könyvből. Gyorsan át kelt a „szakadék” felett és már ment is tovább az úton.

A térkép most egy odvas fához vezette a fán észrevett egy ajtót kinyitotta, majd belépett rajta. Ekkor kinyílt egy csapóajtó és csúszni kezdett, amikor földre ért nagyon elcsodálkozott. Nagyon különleges helyre érkezett a fák furcsán világítottak és a fű sem olyan volt, mint máshol. Észrevett egy tavat odament a szélére és belenézett. A tó furcsán csillogott elővette a könyvet és elolvasta, ami a tóról volt benne.

Ezeknek az oldalaknak nem volt semmi bajuk így gyorsan elolvasta és tudta is a dolgát. Beledobta a tóba a kulcsot és felolvasta a szöveget, amit a könyv írt, de nem történt semmi. Áfonya csalódottan állt a tó partján már haza akart indulni, amikor a tó felragyogott majd a víz eltűnt és a tó közepén észrevett egy ládát. Odasietett és felvette belerakta a táskájába, mert már nem volt ideje kinyitni, csak fél órája maradt. Gyorsan felidézte a varázslatot, amit nem rég tanult az iskolában, majd elmondta a varázsigét és sikerült neki. Ott ált a fa előtt.

Mindenki oda szaladt, mert azt hitték, hogy a gonosz boszorka tért vissza. Amikor meg látták a kis Áfonyát kezében a ládikával. A lány letette az asztalra a ládát felnyitotta és egy kis cetlit talált benne elolvasta. A földről felszedte az ékkő darabjait és az asztalra tette, elmondta a varázsigét, de nem történt semmi. Elmondta újra és újra, de nem történt semmi. Ekkor döbbsent rá, hogy mindenkinek együtt kell el mondani, így hát elmondták, ami a lapra volt írva.

Az ékkő szilánkjai felragyogtak a magasba repültek elkezdtek pörögni és újra össze állt a csodaszép kék ékkő, de most más volt sokkal szebb volt, mint eddig. Mindenki ujjongott, hogy sikerült a varázslat és nem fog semmi rossz történni.

Pár perc múlva újra úgy nézett ki a tér, mint régen és már várták mikor fog megtörténni a varázslat. Nem is kellett sokat várni a hold felragyogott és vele együtt az ékkő is, majd minden, ami körülötte volt elkezdett csillogni és megtörtént a varázslat. Mindenki boldog volt és a kis boszorkányt és a követ ünnepelte, hiszen így nem jött el a sötétség és a gonosz banya nem szerezte meg az erdőt.

A gonosz boszorka mérgeben és szegyenében örökre eltűnt az erdőből így senki és semmi nem álhatott a kő és a varázslat útjába többé. Így mentette meg a kis völgyet és a benne élő lényeket a kis Áfonya a boszorkány. Talán ha nem találta volna meg a ládát Áfonya és a boszorka nem ment volna el a kő mellől ennek a mesének sem így lett volna vége.